

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupeného JUDr. Josefem Nováčkem, advokátem, se sídlem v Jindřichově Hradci, Sládkova 351/II, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2010, č.j. 7438/560/09, 103855/ENV/09, sp.zn. OP 74/2009,

t a k t o:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo“ nebo „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ministerstvo zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“, nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 2.11.2009 č.j. ČIŽP/46/OOP/SR02/0901165.010/09/HBH.

Tímto rozhodnutím inspekce rozhodla o uložení přiměřených náhradních opatření k nápravě protiprávního jednání, které spočívá ve zničení 17 ks dřevin pokácením bez ohlášení příslušnému orgánu ochrany přírody ve smyslu § 86 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 114/92 Sb.“). Inspekce rozhodla v I. výroku tak, že navrácení do původního stavu není možné a účelné a ve II. výroku uložila J. B. za stanovených podmínek vysazení 50 ks ovocných stromů (třešeň, hrušeň, švestka) na pozemku p.č. 472 (dle KN) v k. ú. L. Současně rozhodla o povinnosti jmenovaného nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve ministerstvo konstatovalo, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na pravomocné uložení pokuty za protiprávní jednání dle § 88 odst. 1 písm. h) zákona č. 114/92 Sb., jehož se dopustil J. B. tím, že v období od 15.11.2008 do 7.12.2008 zničil pokácením skupinu 17 ks dřevin rostoucích mimo les na pozemcích p.č. 987/5 (dle KN) a p.č. 959/7 (dle KN) v k.ú. Č., aniž tuto skutečnost předem písemně oznámil příslušnému orgánu ochrany přírody.

Poté ministerstvo shrnulo námitky podané ve včasném odvolání, s nimiž se vypořádalo následovně:

- k námitce, že *k pokácení předmětných dřevin žádné povolení nepotřeboval*, neboť práce byly uskutečněny při výkonu oprávnění dle zvláštních zákonů, a proto nešlo o nezákonnou či nedovolenou činnost a *nemohlo mu být uloženo provést přiměřenou náhradní výsadbu* s tím, že *porušil pouze ohlašovací povinnost, za niž mu nelze uložit náhradní opatření*, ministerstvo uvedlo, že není pravdou, že odvolatel se nedopustil žádného protiprávního či nedovoleného jednání, neboť z rozhodnutí inspekce ze dne 16.3.2009 (ve spojitosti se zjištěním inspekce na místě samém) vyplývá, že odvolateli byla uložena pokuta za protiprávní jednání dle § 88 odst. 1 písm. h) zákona č. 114/92 Sb., jehož se dopustil tím, že v období od 15.11.2008 do 7.12.2008 zničil pokácením skupinu 17 ks dřevin (1 modřín opadavý o změřeném průměru pařezu 95 x 100 cm a 16 smrků ztepilých o změřených průměrech pařezů 9 - 33,5 cm) rostoucích mimo les na pozemcích p.č. 987/5 (dle KN) a p.č. 959/7 (dle KN) v k.ú. Č., aniž tuto skutečnost předem písemně oznámil příslušnému orgánu ochrany přírody. Ministerstvo dospělo k závěru, že protiprávnost jednání, která je podmínkou vzniku povinnosti reparace ve smyslu § 86 odst. 1 zák. č. 114/1992 Sb, resp. uložení povinnosti kompenzace ve smyslu § 86 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., je zde nesporně dána.

Ministerstvo dále zdůraznilo, že kácení při výkonu oprávnění dle zvláštních předpisů (v daném případě při výkonu oprávnění dle zákona č. 458/2000 Sb. o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), tj. v ochranném pásmu nadzemního vedení VN, jež činí 7 m od krajního vodiče) ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. sice nepodléhá povolení, nicméně je zapotřebí je písemně ohlásit (náležitosti ohlášení viz § 8 prováděcí vyhlášky č. 395/1992 Sb.) nejméně 15 dnů předem příslušnému orgánu ochrany přírody, který je po posouzení oprávněn takové kácení pozastavit, omezit nebo zakázat, pokud odporuje požadavkům na ochranu dřevin (i po změně zákona č. 114/1992 Sb., provedené zákonem č. 349/2009 Sb. s účinností k 1.12.2009, zůstává tento režim zachován). Ministerstvo dále uvedlo, že za protiprávní jednání byla J. B. uložena pokuta a toto rozhodnutí je pravomocné a správní orgány jsou se zřetelem k presumpci jeho správnosti povinny z něj vycházet. Pokuta uložená jmenovanému činila 40.000,- Kč s tím, že správními orgány bylo mj. zohledněno, že jmenovaný vyjádřil v průběhu řízení k věci lítost a navrhl, zda by bylo možné provést výsadbu např. 5 násobku pokácených stromů (s tím, že bude akceptovat počet nově vysázených stromů požadovaných inspekcí) v lokalitě, kterou určí inspekce. V rozhodnutí o uložení pokuty za protiprávní jednání dne 16.3.2009 inspekce uvedla, že návrh na kompenzaci způsobené ekologické újmy akceptuje a v této věci zahajuje samostatné řízení o uložení přiměřených náhradních opatření k nápravě, což učinila. Ministerstvo v odvolacím rozhodnutí ze dne 19.5.2009 shledalo výši uložené pokuty dostatečnou a přiměřenou i s přihlédnutím k tomu, že jmenovaný dosud nebyl za protiprávní jednání pokutován a sám projevil vůli realizovat náhradní výsadbu.

- k námitce *nesprávného posouzení otázky proporcionality ukládaných náhradních opatření* a to jak druhové, tak množství s tím, že odvolatel pokácel celkem 17 ks jehličnanů, avšak jemu bylo uloženo vysadit 50 vyšlechtěných ovocných stromů a pečovat o ně po dobu nejméně 3 let, ministerstvo uvedlo, že právní předpis ponechává rozhodování o rozsahu a způsobu provedení náhradních nápravných opatření zcela na uvážení správního orgánu.

Inspekce v daném případě podrobně rozvedla své úvahy a závěry, k nimž dospěla, mj. přistoupila ke snížení původně J. B. deklarovaným množstvím výsadeb z 5 násobku (tj. $17 \times 5 = 85$) na cca trojnásobek, tj. 50 dřevin.

V žalobě poukázal žalobce na skutečnost, že napadené rozhodnutí má úzkou souvislost s rozhodnutím, jímž mu za protiprávní jednání uvedené v § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb. byla uložena pokuta za zničení skupiny dřevin rostoucích mimo les pokácením bez povolení ve výši 26.000,- Kč a za nesplnění ohlašovací povinnosti pokuta ve výši 40.000,- Kč. Rozhodnutím odvolacího orgánu bylo toto rozhodnutí změněno tak, že pokuta za údajné pokácení dřevin bez povolení byla zrušena a pokuta za nesplnění ohlašovací povinnosti byla potvrzena.

Žalobce shledává napadené rozhodnutí nezákonným, vycházejícím z nesprávného právního posouzení věci. Své námitky uvedl v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu zdůraznil žalobce, že *k pokácení předmětných dřevin nepotřeboval žádné povolení* orgánů ochrany přírody, a proto nešlo o nedovolenou činnost. Žalobce tvrdí, že pochybil pouze po formální stránce a sice nesplnil svou ohlašovací povinnost. Žalobce je toho názoru, že *za porušení ohlašovací povinnosti však nelze rozhodnout o uložení přiměřených náhradních opatření*, nýbrž lze je uložit pouze tomu, kdo dřeviny pokácel bez povolení, byť jej potřeboval, a tedy jednal svémocně – protiprávně. Náhradní výsadba může být uložena v souvislosti s řízením o povolení kácení dřevin a je kompenzací případné ekologické újmy, zatímco žalobce dřeviny pokácel ve veřejném zájmu, protože ohrožovaly bezpečnost elektrického vedení.

Ve druhém žalobním bodu *namítá žalobce nesprávné posouzení proporcionality náhradních opatření k nápravě a to*

a) druhové – blíže žalobce uvedl, že v období (listopad až prosinec 2008) pokácel 17 ks náletových dřevin (1 modřín a 16 smrků) – jehličnanů rostoucích mimo les, avšak napadeným rozhodnutím je mu ukládáno, aby vysadil 50 ks vyšlechtěných ovocných stromů ve volné přírodě nepůvodních. Žalobci je tak ukládána povinnost vysadit a dále pečovat o dřeviny zcela jiného druhu a to po dobu nejméně tří let.

b) množství – kdy žalobce namísto 17 ks jehličnanů má vysadit 50 ks ovocných stromů.

Závěrem žalobce zdůraznil, že vysazením nepůvodních ovocných dřevin musí dojít ke změně ekologických poměrů v dané lokalitě a tím i zásahu do již vytvořeného ekosystému, což může dle žalobce přírodu poškodit a působí tedy kontraproduktivně. Žalobce tvrdí, že smyslem nápravných opatření je ochrana ekosystému v dané lokalitě, v níž došlo k zásahu a je třeba zmírnit jeho následky tím, že zde budou vysazeny dřeviny, které odtud zmizely, k čemuž v daném případě nedošlo.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že obsah žaloby je totožný s obsahem odvolání, a proto odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí inspekce.

Dále ministerstvo zdůraznilo, že ačkoliv protiprávnost jednání je podmínkou vzniku povinnosti reparace ve smyslu § 86 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., resp. uložení povinnosti kompenzace ve smyslu § 86 odst. 2 tohoto zákona, není v daném případě pochyb o tom, že se žalobce nedovoleného jednání dopustil. Žalobci byla uložena pokuta za protiprávní jednání ve smyslu § 88 odst. 1 písm. h) zákona č. 114/1992 Sb., jehož se žalobce dopustil tím, že „v

období od 15.11.2008 do 7.12.2008 zničil pokácením skupiny 17 ks dřevin (jeden modřín opadavý o změřeném průměru pařezu 95 x 100 cm a 16 smrků ztepilých o změřených průměrech pařezů 9 – 33,5 cm) rostoucích mimo les na pozemcích p.č. 987/5 (dle KN) a p.č. 959/7 (dle KN) v k.ú. Č., aniž tuto skutečnost předem písemně oznámil příslušnému orgánu ochrany přírody“. Rozhodnutí, kterým byla žalobci za protiprávní jednání uložena pokuta, nebylo dále napadáno (a to ani správní žalobou) a je pravomocné. Správní orgány i se zřetelem k presumpci jeho správnosti z něj vychází a uvádí, že tvrzení žalobce, že se nedopustil žádného protiprávního jednání, je mylné.

Dále žalovaný uvedl, že *kácení při výkonu oprávnění dle zvláštních předpisů* (zde při výkonu oprávnění dle energetického zákona č. 458/2000 Sb. tj. v ochranném pásmu nadzemního vedení VN, jež činí 7 m od krajního vodiče) ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. povolení nepodléhá, je však zapotřebí takový záměr písemně ohlásit nejméně 15 dnů předem příslušnému orgánu ochrany přírody a to s náležitostmi stanovenými § 8 vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona č. 114/1992 Sb. Orgán ochrany přírody je oprávněn po posouzení takové kácení pozastavit, omezit či i zakázat, pokud odporuje požadavkům na ochranu dřevin. Žalovaný k tomu dodal, že v daném případě bylo na místě samém inspekcí zjištěno, že se u všech pokácených dřevin jednalo o dřeviny zcela zdravé, rostoucí při samé hranici ochranného pásma (5 až 6,5 m od krajního vodiče). Žalobce svým jednáním upřel orgánům ochrany přírody možnost posouzení stavu dřevin ještě před jejich pokácením a nemůže se proto dovolávat zákonnosti svého postupu.

K námitce týkající se otázky přiměřenosti náhradních opatření žalovaný uvedl, že právní předpis ponechává rozhodování o rozsahu a způsobu provedení náhradních nápravných opatření na uvážení správního orgánu a v daném případě bylo přihlédnuto k tomu, že již při stanovování výše pokuty v souvisejícím sankčním řízení byl zohledněn původní vstřícný postoj žalobce k realizaci náhradní výsadby za pokácené dřeviny, byla vzata v úvahu přibližná ekologická újma pohybující se minimálně v řádech statisíců Kč. Zohledněna byla i nadsazenost předběžné kalkulace výsadby ze strany žalobce. Správní orgány současně přistoupily ke snížení původně samotným žalobcem deklarovaného množství výsadeb z pětinasobku (tj. $17 \times 5 = 85$) na cca trojnásobek, tj. 50 dřevin.

Ve vztahu k druhové skladbě uvedl žalovaný, že nelze dovozovat povinnost orgánu ochrany přírody uložit výsadbu pouze stejných druhů dřevin, jež jsou pokáceny. Není-li možné výsadbu uložit na totéž místo, je nutno ji směřovat do jiné lokality a je třeba tomu přizpůsobit adekvátně i druhovou skladbu. Uložení povinnosti péče o novou výsadbu je nejen běžné, ale v zásadě i nezbytné.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobce doručena dne 17. 5. 2010) ani žalovaný (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalovanému doručena dne 1. 6. 2010) ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem a povolení ke kácení dřevin u železničních drah může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě s drážním správním úřadem.

Podle § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. povolení není třeba ke kácení dřevin z důvodů pěstebních, to je za účelem obnovy porostů nebo při provádění výchovné probírky porostů, a z důvodů zdravotních nebo při výkonu oprávnění podle zvláštních předpisů. Kácení z těchto důvodů musí být oznámeno písemně nejméně 15 dnů předem orgánu ochrany přírody, který je může pozastavit, omezit nebo zakázat, pokud odporuje požadavkům na ochranu dřevin nebo rozsahu zvláštního oprávnění.

Podle § 85 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. krajské úřady a správy dozírají, zda v obvodu jejich působnosti nedochází k ohrožování zájmů ochrany přírody a krajiny, dozírají na dodržování tohoto zákona a prováděcích předpisů a v rozsahu své působnosti ukládají opatření k odstranění zjištěných závad. Tyto orgány zejména dozírají, jak jsou dodržována vydaná rozhodnutí a závazná stanoviska na úseku ochrany přírody a krajiny, plněny povinnosti fyzických a právnických osob vyplývající z předpisů na ochranu přírody a krajiny, zajišťovány ochranné podmínky zvláště chráněných částí přírody a dodržována ochrana významných krajinných prvků, připravovány a naplňovány plány, projekty a opatření k obnově systému ekologické stability.

Podle § 86 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., kdo poškodí, zničí nebo nedovoleně změní části přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, je povinen navrátit ji do původního stavu, pokud je to možné a účelné. O možnosti a podmínkách uvedení do původního stavu rozhoduje orgán ochrany přírody.

Podle § 86 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., jestliže uvedení do původního stavu není možné a účelné, může orgán ochrany přírody uložit povinnému, aby provedl přiměřená náhradní opatření k nápravě. Jejich účelem je kompenzovat, byť jen zčásti, následky nedovoleného jednání.

K námitkám obsaženým v prvním žalobním bodu, kdy žalobce tvrdí, že *věc byla nesprávně právně posouzena*, neboť nešlo o nedovolenou činnost, a za porušení ohlašovací povinnosti mu nemohly správní orgány uložit přiměřené náhradní opatření, soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

- dne 16. 3. 2009 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. ČIŽP/46/OOP/SR01/0901165.008/09/HBH, kterým uložil žalobci
1) za protiprávní jednání uvedené v ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., tj. zničení skupiny dřevin rostoucích mimo les pokácením bez povolení, pokutu ve výši 26.000,- Kč s tím, že k naplnění tohoto ustanovení došlo tím, že J. B. v období od 15. 11. 2008 do 7. 12. 2008 zničil pokácením bez povolení skupinu 17 ks dřevin (1 modřín opadavý o změřeném průměru pařezu 95 x 100 cm a 16 smrků ztepilých o změřených průměrech pařezů 9 – 33,5

cm) rostoucích mimo les na pozemcích p.č. 987/5 (dle KN) a p.č. 959/7 (dle KN) v k.ú. Č., aniž tuto skutečnost předem písemně oznámil příslušnému orgánu ochrany přírody, čímž porušil § 7 odst. 1 uvedeného zákona, podle kterého jsou dřeviny chráněny před poškozováním a ničením,

2) za protiprávní jednání uvedené v ust. § 88 odst. 1 písm. h) zákona č. 114/1992 Sb., tj. nesplnění ohlašovací povinnosti podle uvedeného zákona, pokutu ve výši 40.000,- Kč s tím, že k naplnění tohoto ustanovení došlo tím, že J. B. v období od 15. 11. 2008 do 7. 12. 2008 zničil pokácením skupinu 17 ks dřevin (1 modřín opadavý o změřeném průměru pařezu 95 x 100 cm a 16 smrků ztepilých o změřených průměrech pařezů 9 – 33,5 cm) rostoucích mimo les na pozemcích p.č. 987/5 (dle KN) a p.č. 959/7 (dle KN) v k.ú. Č., aniž tuto skutečnost předem písemně oznámil příslušnému orgánu ochrany přírody, čímž porušil § 8 odst. 2 uvedeného zákona, podle kterého není povolení ke kácení dřevin třeba při výkonu oprávnění podle zvláštních předpisů, kácení z těchto důvodů však musí být oznámeno písemně nejméně 15 dnů předem orgánu ochrany přírody. Z Rámcové smlouvy č. 3210000200, kterou uzavřela dne 22. 12. 2006 s platností do 31. 12. 2008 s J. B. společnost E.ON Česká republika, s.r.o. (dále jen „E.ON Česká republika“) je jednou z povinností zhotovitele písemně oznámit nejméně 15 dnů předem kácení dřevin (podle § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.) příslušnému orgánu ochrany přírody, popř. kácení s tímto orgánem projednat.

- dne 19. 5. 2009 vydal odvolací orgán rozhodnutí č.j. 560/1347/09, sp.zn. OP/20/2009, kterým na základě odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí výrok č.1 rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 3. 2009 zrušil a řízení zastavil, a dále podle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí ve zbytku potvrdil.

V odůvodnění ministerstvo uvedlo mj., že pracovník inspekce provedl inspekční šetření na pozemcích katastru obce Č., dle zjištěných skutečností došlo k pokácení dřevin. Podle sdělení Městského úřadu Č. ze dne 6. 1. 2009 nebylo kácení dřevin orgánem ochrany přírody povoleno, nebyla podána žádost o povolení ani žádné oznámení o kácení. Městský úřad obdržel pouze od společnosti E.ON Česká republika, regionální správa sítě VN a NN Jindřichův Hradec „Upozornění vlastníkům či uživatelům nemovitostí na dodržování povinností vyplývajících z § 46 odst. 9 energetického zákon (ochranná pásma, kterým žádá vlastníky a uživatele o odstranění nebo okleštění stromové ohrožujících bezpečný provoz elektrického distribučního zařízení. Podle zjištění Policie ČR provedl kácení a ořez dřevin J. B. na objednávku společnosti E.ON Česká republika. Dne 12. 2. 2009 byla inspekci doručena *rámcová smlouva „Odstraňování a oklešťování stromové 2007 – 2008“* uzavřená na dobu určitou do 31. 12. 2008 mezi objednatelem E.ON Česká republika a zhotovitelem J. B., majitelem firmy; předmětem smlouvy je závazek zhotovitele provádět v ochranných pásmech distribučního zařízení provozovaném společností E.ON, odstranění a okleštění stromové a s tím související práce v regionu Jindřichův Hradec. Zhotovitel se zavázal m.j. k tomu, že písemně oznámí kácení dřevin nejméně 15 dnů předem podle § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. a vyčká 15 dnů na případné stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody; písemnou dokumentaci o oznámení předá po ukončení práce společnosti E.ON Česká republika. Inspekce dospěla k závěru, že J. B. se dopustil protiprávního jednání, když zničil pokácením 17 ks vzrostlých dřevin, aniž tuto skutečnost oznámil příslušnému orgánu ochrany přírody.

Ministerstvo vyšlo ze skutečnosti, že J. B. realizoval kácení dřevin v ochranném pásmu nadzemního VN na základě zmíněné „rámcové smlouvy“ jako delegované oprávnění společnosti E.ON Česká republika vyplývajících z ust. § 25 odst. 4 písm. h) energetického zákona. V takovém případě mohl být jmenovaný sankcionován pouze za porušení delegované povinnosti tj. za neohlášení zamýšleného kácení ve smyslu ust. § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.

Mezi účastníky není sporným, že žalobce v období od 15.11.2008 do 7.12.2008 pokácel skupinu 17 ks dřevin (jeden modřín opadavý o změřeném průměru pařezu 95 x 100 cm a 16 smrků ztepilých o změřených průměrech pařezů 9 – 33,5 cm) rostoucích mimo les na pozemcích p.č. 987/5 (dle KN) a p.č. 959/7 (dle KN) v k.ú. Č. Žalobce tak učinil na základě rámcové smlouvy „Odstraňování a oklešťování stromů 2007 – 2008“, kterou uzavřel (na dobu určitou do 31. 12. 2008) se společností E.ON Česká republika. Žalobce se v této smlouvě mj. zavázal, že bude provádět v ochranných pásmech distribučního zařízení provozovaného společností E.ON Česká republika odstranění a okleštění stromů a s tím související práce v regionu Jindřichův Hradec. Ve smlouvě se jako zhotovitel zavázal i k tomu, že písemně oznámí kácení dřevin nejméně 15 dnů předem podle § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. a vyčká 15 dnů na případné stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody; písemnou dokumentaci o oznámení předá po ukončení práce společností E.ON Česká republika.

Z výše uvedeného vyplývá, že sice žalobce na základě rámcové smlouvy „Odstraňování a oklešťování stromů 2007 – 2008“, kterou uzavřel se společností E.ON Česká republika, se nedopustil porušení ust. § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., potažmo nemusel žádat o vydání povolení ke kácení předmětných dřevin, avšak podle § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. byl povinen, jako subjekt provádějící kácení předmětných dřevin, oznámit písemně nejméně 15 dnů předem orgánu ochrany přírody úmysl pokácet konkrétní dřeviny. O skutečnosti, že žalobce si musel být své povinnosti ve smyslu ust. § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. vědom, vypovídá mj. i obsah rámcové smlouvy „Odstraňování a oklešťování stromů 2007 – 2008“, v níž se žalobce výslovně zavázal, že bude jako zhotovitel písemně oznamovat kácení dřevin ve smyslu ust. § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. a že, písemnou dokumentaci o oznámení předá po ukončení práce této společností.

Žalobce skutečnost, že své oznamovací povinnosti nedostál, nijak nezpochybňuje, svou obranu staví toliko na tvrzení, že za „pouhé“ neoznámení, resp. nesplnění ohlašovací povinnosti mu nelze uložit nápravné opatření ve smyslu ust. § 86 zákona č. 114/1992 Sb.

Soud se však s uvedeným neztotožňuje. Podle § 86 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., kdo poškodí, zničí nebo nedovoleně změní části přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, je povinen navrátit ji do původního stavu, pokud je to možné a účelné. Žalobce byl tím, kdo provedl kácení předmětných dřevin bez splnění ohlašovací povinnosti, která je však zákonnou podmínkou, aby mohlo být kácení dřevin v režimu ust. § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. realizováno. Bez splnění této podmínky neměl žalobce vůbec ke kácení předmětných dřevin přistoupit. Učinil-li tak (a to je nesporné), byl tím subjektem, který zničil část přírody a krajiny chráněné podle citovaného zákona (konkrétně skupinu 17 ks dřevin - 1 modřín opadavý o změřeném průměru pařezu 95 x 100 cm a 16 smrků ztepilých o změřených průměrech pařezů 9 – 33,5 cm rostoucích mimo les). V souvislosti s uvedeným správně odvolací orgán na str. 3 napadeného rozhodnutí poukázal na skutečnost, že u všech dřevin se jednalo o dřeviny zcela zdravé, rostoucí při samé hranici ochranného pásma (5 až 6,5 m od krajního vodiče), a nadto v případě modřínu opadavého (průměr pařezu 95x100 cm) se jednalo o významnou dominantu předmětné lokality (blízkého okolí). Možnost posouzení stavu dřevin ještě před jejich pokácením, včetně posouzení nezbytnosti jejich pokácení či jejich ořezu, tedy odvolatel svým jednáním (nesplněním ohlašovací povinnosti dle § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. a § 8 vyhl. č. 395/1992 Sb.) orgánům ochrany přírody upřel, nemůže se tedy dovolávat zákonnosti svého postupu při výkonu oprávnění dle energetického zákona.

Lze uzavřít, že ohlašovací povinnosti stanovené v ust. § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. odpovídá oprávnění orgánu ochrany přírody pozastavit, omezit nebo zakázat kácení dřevin, pokud by odporovalo požadavkům na ochranu dřevin nebo rozsahu zvláštního oprávnění. Uvedené má své opodstatnění vycházející z účelu ust. § 8 zákona č. 114/1992 Sb., kdy v odstavci prvním byla zakotvena povinnost podat žádost o povolení ke kácení dřevin a ve druhém odstavci tohoto ustanovení byly stanoveny podmínky, za nichž povolení ke kácení dřevin není třeba; avšak právě z důvodu, aby ani v tomto případě nemohlo docházet k neuváženým a nežádoucím zásahům do přírody, byla stanovena povinnost, že kácení dřevin z důvodů uvedených ve druhém odstavci tohoto ustanovení musí být oznámeno písemně nejméně 15 dnů předem orgánu ochrany přírody, který je může pozastavit, omezit nebo zakázat, pokud odporuje požadavkům na ochranu dřevin nebo rozsahu zvláštního oprávnění. Nesplnění této zákonné podmínky ke kácení dřevin obsažené v ust. § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. může ve svém důsledku vést k uložení nápravného opatření.

Pro úplnost soud k poukazu žalobce, že dřeviny pokácel ve veřejném zájmu, protože ohrožovaly bezpečnost elektrického vedení, uvádí, že tato skutečnost svědčí toliko o tom, že žalobce pokácel dřeviny v režimu ust. § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., avšak právě i pro žalobcem uváděný příklad je v tomto ustanovení dána zákonná ohlašovací povinnost.

S ohledem na výše uvedené proto soud námitky obsažené v prvním žalobním bodu shledal nedůvodnými.

Ve druhém žalobním bodu *namítá žalobce nesprávné posouzení proporcionality náhradních opatření k nápravě.*

Z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že správní orgán při stanovení počtu náhradních dřevin vycházel z návrhu J. B. učiněného ve vyjádření k zahájenému řízení o uložení pokuty, tj. pětinásobku pokácených stromů ($17 \times 5 = 85$), a z vyjádření k oznámení o zahájení řízení o uložení náhradních opatření, v němž jmenovaný navrhoval výsadbu dvojnásobku počtu stromů, tj. 34 o velikosti cca 150 cm výšky o druhové skladbě dub, buk, bříza, lípa, javor a stříbrný smrk. Správní orgán poukázal na skutečnost, že požádal město Č. o sdělení, zda v jeho správním obvodu existuje vhodný pozemek pro výsadbu, avšak město Č. žádný pozemek nenavrhlo, a proto výsadba musela být přesměrována jinam. Aby byl zmírněn možný dopad, rozhodl se správní orgán vyhovět návrhu J. B. ohledně počtu vysazených stromků i velikosti sazenic. Vzhledem k požadavku Městského úřadu Pelhřimov, aby byly vysazeny ovocné stromky, změnil správní orgán i druhovou skladbu. Vzhledem ke značnému cenovému rozdílu mezi sazenicí okrasného stromku (cca 3 000,- Kč až 4 000,- Kč) a ovocného stromku (cca 150,- Kč) se uloženým opatřením výrazně snížily náklady na realizaci opatření. Správní orgán se vyjádřil i k návrhu J. B., aby péče (zalévání) o stromky byla ponechána na majiteli pozemku, když uvedl, že tento požadavek nemůže akceptovat, neboť ze zákona není možné ukládat povinnost třetí osobě.

Odvolací orgán k *námitce nesprávného posouzení otázky proporcionality ukládaných náhradních opatření* na str. 4 napadeného rozhodnutí jednak odkázal na úvahy a závěry správního orgánu I. stupně a jednak dodal, že nelze dovozovat povinnost orgánu ochrany přírody uložit výsadbu pouze stejných druhů dřevin, jež jsou pokáceny. Je běžné, že není možné výsadbu uložit na totéž místo, ale je nutno ji směřovat do jiné lokality, přičemž je třeba přizpůsobit i druhovou skladbu. Inspekce vyvinula dostatečné úsilí, aby mohla být uložena náhradní výsadba směřována do lokality, kde k protiprávnímu jednání došlo, avšak Městský úřad Č. v tomto směru neposkytl dostatečnou součinnost. Z uvedeného důvodu po oslovení

nejbližších Městských úřadů v Pacově a Pelhřimově rozhodla inspekce o uložení náhradní výsadby do k.ú. L.

Výše uvedené úvahy správních orgánů shledává soud logickými, uvedenými v dostatečném rozsahu a korespondujícími s obsahem správního spisu. Uložená náhradní opatření k nápravě odráží především skutečnost, že nebylo možno v daném případě náhradní výsadbu provést v lokalitě, kde k protiprávnímu jednání došlo. V návaznosti na tuto skutečnost pak musela být určena druhově taková náhradní výsadba stromků, aby odpovídala zvolené lokalitě. Určené množství náhradní výsadby vychází ve svém základu z počtu pokácených dřevin a návrhu žalobce s přihlédnutím k ekonomickému dopadu pro jmenovaného. Takové úvahy odráží dle soudu individuální posouzení dané věci, včetně správních úvah odůvodňujících druh i množství stromků představujících uložené náhradní opatření.

Z těchto důvodů shledal soud i námitky obsažené ve druhém žalobním bodu nedůvodnými.

K závěrečnému poukazu žalobce, že vysazením nepůvodních ovocných dřevin musí dojít ke změně ekologických poměrů v dané lokalitě a tím i k zásahu do již vytvořeného ekosystému, což může dle žalobce přírodu poškodit a působí tedy kontraproduktivně, soud odkazuje na již výše uvedené, tedy, že vysazení ovocných stromků koresponduje s určenou lokalitou, kterou není lokalita, v níž došlo ke zničení dřevin (z důvodů výše uvedených), a proto obava, že by uložení náhradního opatření došlo ke změně ekologických poměrů v dané lokalitě a tím i k zásahu do již vytvořeného ekosystému, je lichá. Nadto nelze souhlasit ani s žalobcem, že smyslem nápravných opatření je ochrana ekosystému v lokalitě, v níž došlo k zásahu. Pokud by soud dal žalobci za pravdu, pak by striktní naplnění uvedeného mohlo vést až k absurdní situaci, že by realizace nápravného opatření nebyla možná či byla výrazně omezena např. ochranným pásmem. V daném případě i přes snahu správního orgánu I. stupně umožnit realizaci nápravných opatření v místě zásahu, Městský úřad Č. takové možnosti nevyužil, potažmo v důsledku této skutečnosti byla nápravná opatření směřována do nejbližších katastrálních území.

Ze všech uvedených důvodů Městský soud v Praze podanou žalobu podle § 78 odst. 7 jako nedůvodnou zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. března 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová